

Medzík

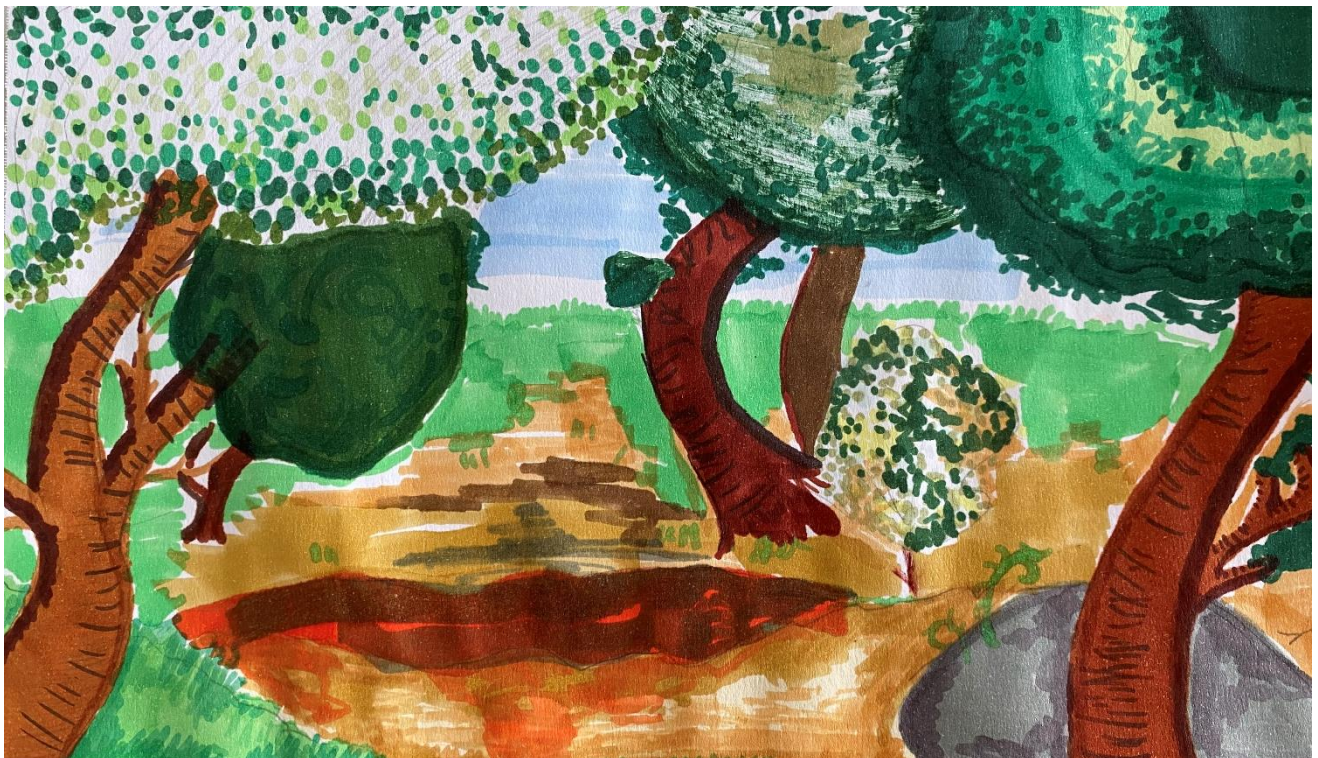
Tieto prázdniny je Elena na Slovensku, vo Vysokých Tatrách. Na mnohých zábavných prechádzkach po okolí objavuje čarovnú prírodu a netuší, že tá dnešná prechádzka ju ešte viac očarí.

„Elena ideme!“ hovorí mama.

Tuším, že to bude dlhá prechádzka! Rýchlo sa oblečiem, zbalím si veci do ruksaka a idem sa najesť do kuchyne. Mäkučký rožok s domácim džemom a teplé mlieko vždy poteší moje bruško a zlepši mi náladu.

„Kam ideme?“ pýtam sa, od narodenia som veľmi zvedavá.

„Uvidíš,“ odpovie mi tata.

Rýchlo sa dozviem (našla som spôsob, ako presvedčiť rodičov mi to prezradiť), že ideme do Mengusovskej doliny. Dlho chodíme, až mám pocit, že mi odpadnú nohy. Bolo jasné, že sa budem sťažovať! Veď, kto by sa nestážoval, keby len kráčal... kráčal a opäť len kráčal... Na ceste sme stretli baču. Medzitým, čo sa moji rodičia s ním rozprávajú, pozorujem, ako sa snehobiele ovce pasú na kvietkovanej lúke. Pohľad ako z rozprávkovej knižky. Ideme ďalej a po pol hodine sme na mieste. Po pikniku sa idem trochu sama poprechádzať. Kráčam po lese, nájdem širokú cestičku vedúcu hlboko do lesa. Pozoruje ma čudné zviera, ktoré po chvíľke zmizne v húšťave. Prenasledujem ho, také čudné zviera som ešte nikdy nevidela! Po dlhej dobe som konečne prišla k cieľu tohto zvieratá, k rieke Poprad. Hladina vody je kludná a fascinujúco trblietavá. Vydržala by som sa na ňu pozerať hodiny. Hladinu vody som obdivovala tak dlho, že som si ani nevšimla, že to čudné zviera je vo vode a nemôže plávať, lebo uviazlo v konároch. Skúšam mu pomôcť, ale bez úspechu. Na okraji rieky uvidím kúsok odrezaného lana, a tak ho rýchlo zdvihnem a bežím k zvieratú, ktoré sa zrejme samo nevie vyslobodiť z konárov, do

ktorých sa zamotalo. To divné zviera zareaguje, ako keby pochádzalo z inej, magickej krajiny: chytí sa lana... a objaví sa na brehu! Pozoruje ma so svojím zaujímavým

pohľadom... a potom zmizne. Cítim sa ako zhyponotizovaná... Divné zviera, pomyslí si. Medvedia hlava s kamzíkovými rohmi a kamzíkovo telo?! Ale vychádzala z neho teplá energia. Keby to bol človek, určite by mal dobré srdce. Zrazu počujem za mnou kroky, ktoré sa blížia, obrátim sa a vidím mojich rodičov, ktorí ma zrejme už dlho hľadali. Bola som trošku sklamaná, myslela som si, že ma čaká ďalšie dobrodružstvo.

„Elena kde si bola tak dlho, báli sme sa!“ pýta sa so strachom moja mama.

A tak sa končí môj príbeh, už chcem len spomenúť, že Slovensko je ako hviezdička na oblohe, ktorá žiari na celý svet!

...a mimochodom, nakreslila som to zviera a vymyslela som mu meno: medzík! Medveď+kamzík= medzík!

(piknikový sendvič bol veľmi fajný!!!)

A keď chceš vedieť, aké kvietky som videla: nezábudka, ruža, margarétka, mak, púpava, púpava a ešte raz púpava. Videla som veľmi veľa púpav.

Cítila som sa ako hrdinka z knihy, bol to veľmi zvláštny, ale nádherný pocit. Pýtam sa sama seba, či by toto magické zviera videli aj moji rodičia? Alebo to bola len moja fantázia? Nech je odpoveď aká chce, bol to nádherný deň, na ktorý budem veľmi dlho spomínať a som šťastná, že sa to stalo práve na Slovensku.

Ročník: S1

Škola: Európska škola Mníchov